

ряше по прозорецътъ, Ружица гуди повече дърва въ собата, седна при баща си и рече: »Любезный отецъ! Прикажи ми вече единъ пътъ случаятъ на угяра [кюмюрджія] Радовоя които бѣше днесъ послѣ пладне при насъ; въистина азъ знаахъ нѣщо за него. Той е живялъ въ нашиятъ дворъ, и нѣговата дъщеря Агница, когато бѣхъ малка бѣше моя другарица.«

Добрий Радивой, каза Милорадъ, имаше като мой човѣкъ малко земя, която е лежала при границытъ на моето притяженіе, а съ Рушимировытъ горы граничила. Нѣ племиць Рушимиръ бѣше, на Радивоя твърдѣ лошавъ съсѣдъ. Той е държалъ въ горытъ си много дивы животны. Еленытъ сж минували границата, и газили нивитѣ на Радивоя. Азъ заповѣдахъ да ги убиатъ и на мене донесать; защото сичко каквото ся убие на моята земя, принадлежи на мене. Единъ пътъ като ся вращахъ на конь отъ ловъ късно; нѣ ето ти Персида жената на Радивоя, като плачеше, падна на колена предъ мене, и моляше помощъ отъ мене.—Този изгледъ ми премина презъ душата; Азъ слязохъ отъ коня, и заповѣдахъ да ми каже какво ѝ ся случило.

»Случаятъ бѣше този: Добрий Радивой, нѣговата жена, и дъщеря нѣ Агница седѣли сж подъ едно дърво да вѣчерять; ненадѣючи ся на никакво зло—нѣ, племиць Рушимиръ съ много въоружени слугы нападна изненадѣйно на тѣхъ. Слугытъ уловиха Радивоя, вързаха му рѣцѣтъ на-